

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: N., nar. X. v meste M., naposledy bytom v zahraničí: N. M., t. č. Z., zast. Centrom právnej pomoci kancelária Košice, Moyzesova 18, Košice proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-276-11/PO-Ž/2009 zo dňa 16. júna 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz 45/2009-20 zo dňa 8. septembra 2009 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz 45/2009-20 zo dňa 8. septembra 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-276-11/PO-Ž/2009 zo dňa 16. júna 2009, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území

Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu. Krajský súd poukázal na to, že samotná existencia navrhovateľových politických názorov, odlišných od vládnych, nie je sama o sebe dostatočným dôvodom na udelenie azylu a žiadateľ musí preukázať, že má dôvod sa obávať prenasledovania za svoje politické názory, ktoré nie sú tolerované vládnucim režimom, pre svoju kritickosť voči politike a metódam režimu. To znamená, že štátne orgány musia poznať tieto jeho politické názory a musia mu ich aj prisudzovať. Nakoľko v prípade navrhovateľa tomu tak nie je, ide z jeho strany výlučne iba o jeho vlastné (verejne neproklamované) názory a myšlienky. Navrhovateľ podľa krajského súdu totiž svoje politické názory v krajine pôvodu skrýval, verejne sa k nim nehlásil a nestal sa tak nikdy obeťou diskriminačných opatrení či perzekúcie (nebol členom politickej strany, hnutia alebo inej organizácie a nevyvíjal ani žiadne politické aktivity). Krajský súd tak zhodne s právnym názorom odporcu zastával názor, že tento dôvod nie je dostačujúcim dôvodom pre udelenie azylu v zmysle právnej úpravy SR.

Vo vzťahu k druhej skupine dôvodov pre udelenie azylu (ekonomickým dôvodom) krajský súd uviedol, že za naplnenie pojmu prenasledovanie nemožno bez ďalšieho považovať ťaživú situáciu žiadateľa, vyplývajúcu zo všeobecne zlej situácie, resp. ekonomických problémov v krajine pôvodu bez ohľadu na to, ako sú takéto ekonomické dôvody opustenia krajiny označené. Krajský súd teda dospel k záveru, že navrhovateľom tvrdené okolnosti vzhľadom na navrhovateľom identifikovaný ekonomický charakter žiadosti o azyl, nemožno považovať za relevantný dôvod pre udelenie azylu na území SR, a teda odporca vo svojom rozhodnutí v tomto prípade nepochybil.

K odvolacej námietke navrhovateľa ohľadne neudelenia azylu z rasových dôvodov, krajský súd uviedol, že odporca v konaní nepochybil, ak spochybnil vierohodnosť navrhovateľových tvrdení o jeho prenasledovaní z rasových dôvodov, nakoľko túto skutočnosť ako správne poukázal odporca, v zápisnici o podaní vysvetlenia na OCP PZ Michalovce opomenul uviesť. Krajský súd s odkazom na správu U.S. Department of State – 2008 Human Rights Report: Russia, poukázal na to, že navrhovateľ nie je ani cudzincom

ani osobou tmavšej pokožky, Rómom, osobou zo strednej Ázie, či osobou z Kaukazu. Je riadnym štátnym občanom Ruskej federácie žijúcim v jeho hlavnom meste. Sám sa hlási k pravoslávnej viere a teda možnosť zámenny s osobami vyznávajúcimi židovskú vieru (navrhovateľ totiž tvrdí, že ho považujú za Žida) považuje krajský súd za málo pravdepodobné. Žiadne zo židovských zvykov totiž navrhovateľ ako pravoslávny kresťan nedodržiava a dôvody predmetných útokov voči jeho osobe síce navrhovateľ neuviedol, avšak vzápätí ich len na základe domnienok pripísal extrémistickým skupinám a svojim údajne „trošku kaukazským črtám“.

Podľa krajského súdu zdanlivo samotný fakt príslušnosti k určitej rasovej skupine nepostačuje na to, aby bola preukázaná opodstatnenosť navrhovateľovej žiadosti o azyl. Za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o prenasledovaní z rasových dôvodov by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, nakoľko navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu mu právo na poskytnutie ochrany pred prípadnými útokmi uvedených osôb odoprela. Navrhovateľ totiž sám potvrdil, že rasové útoky voči jeho osobe nastali až v roku 2008 a navrhovateľ sa okrem jediného prípadu viac na bezpečnostné zložky štátu, s tým, že bol fyzicky napadnutý, neobrátil. Krajský súd považoval rozhodnutie odporcu v časti o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľovi za vecne správne, nakoľko podľa vykonaného dokazovania odporcom sa nepreukázalo, že navrhovateľovi v prípade návratu hrozí vážne bezprávie špecifikované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil v celom rozsahu ako vecne správne.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ sa pridŕžoval svojich tvrdení uvedených v priebehu konania o azyl ako aj v priebehu konania pred krajským súdom. Podľa navrhovateľa v priebehu doterajšieho konania uviedol skutočnosti, svedčiacie o tom, že v krajine pôvodu bol vystavený prenasledovaniu z rasových dôvodov. Navrhovateľ poukázal na to, že v konaní o udelenie azylu uviedol, že kvôli svojmu vzhľadu (kaukazským črtám) bol v krajine pôvodu považovaný za Žida, kvôli tomu bol v roku 2008 viackrát fyzicky napadnutý neznámymi

útočníkmi, z toho jeden krát bol hospitalizovaný v nemocnici, pretože mu zlomili nos. Po prepustení z nemocnice sa útoky voči nemu znova zopakovali. Podľa navrhovateľa sú útoky extrémistov proti cudzincom v krajine jeho pôvodu natoľko bežné, že keď sa obrátil so svojimi problémami na políciu, nepodarilo sa jej páchatel'ov vypátrať a po týchto skúsenostiach sa rozhodol krajinu svojho pôvodu opustiť, pretože sa obával ďalších možných útokov.

Viacnásobné fyzické napadnutia a následná hospitalizácia podľa navrhovateľa napĺňa podmienku opakovanosti aj závažnosti prenasledovania zo strany neštátnych pôvodcov. Navrhovateľ napokon odporcovi vyčítal, že nedostatočne zistil skutkový stav veci, najmä z pohľadu jeho tvrdení, že pre kaukazské črty bol považovaný v krajine pôvodu za Žida.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť. Zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany a poukázal na to, že navrhovateľ neuviedol také dôvody, ktoré by oprávňovali správny orgán navrhovateľovi udeliť azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. novembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo

náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1.12.2008, ďalej len zákon o azyle) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1) ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (správy uverejnené agentúrami TASR z 25.5.2005, 24.1.2009, ČTK z 24.11.2008, informácie získané zo zdrojov: BusinessInfo.cz, Oficiálny portál pre podnikanie a export) z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko - spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 11.6.2009 navrhovateľ uviedol, že hlavným dôvodom jeho žiadosti bola všeobecne nepriaznivá situácia v krajine jeho pôvodu. Uviedol, že jemu osobne sa nepáči, čo sa deje v Rusku, každú chvíľu vypukne niekde vojna a zomiera veľa ľudí. Ruský režim považuje za diktatúru, ktorá nedovoľuje ľuďom slobodne prejavovať svoje názory a potláča akékoľvek slobodné prejavy.

Na otázku ako sa to konkrétne týkalo jeho, navrhovateľ odpovedal, že má trochu kaukazské črty, a preto bol v roku 2008 viackrát fyzicky napadnutý neznámymi útočníkmi a jedenkrát bol liečený aj v nemocnici, nakoľko mu zlomili nos. Po prepustení z nemocnice bol opäť napadnutý neznámymi útočníkmi, ktorí ho chceli porezať nožom, avšak vtedy sa mu podarilo utiecť.

Na otázku, či nahlásil tieto útoky polícii, odpovedal, že napísal na políciu, že bol napadnutý, avšak v Moskve je každý deň toľko napadnutí, že nemôžu všetky trestné činy objasniť a páchatel'ov zaistiť, prípadne potrestať. Keďže sa polícii nepodarilo páchatel'ov vypátrať, začal sa obávať ďalších možných útokov na jeho osobu a rozhodol sa, že bude pre neho lepšie, keď vycestuje.

Na otázku, či má okrem týchto dôvodov aj nejaký iný dôvod na odchod z krajiny jeho pôvodu, odpovedal, že iné dôvody nemal, i keď ako už uviedol, nesúhlasí s politikou jeho štátu, ktorý zasahuje do vnútorných záležitostí štátov bývalej ZSSR a vyvoláva tam nepokoje a vojny. Okrem toho uviedol, že v Moskve sa žije veľmi ťažko, je tam mafia, rozšírený nacionalizmus a tiež sú tam teroristi.

Na otázku, aký vplyv na jeho rozhodnutie na odchod z krajiny mala nepriaznivá ekonomická situácia, keďže nemal dlhodobé zamestnanie, navrhovateľ odpovedal, že aj toto

malo veľký vplyv na jeho rozhodnutie odísť z Ruskej federácie, nakoľko hospodárska kríza naplno zasiahla aj Ruskú federáciu, mnoho podnikov krachuje, ľudia prichádzajú o prácu, je tam veľká nezamestnanosť a životné náklady sú neustále vyššie.

Na otázku, či mal v krajine pôvodu nejaké problémy s políciou, armádou, či inými štátnymi orgánmi, navrhovateľ uviedol, že osobne s nimi nemal žiadne problémy.

Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu odpovedal, že sa obáva toho, že by čelil vyhrážkam a napadnutiam.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že z krajiny pôvodu smeroval do Grécka, kde chcel získať povolenie na pobyt. Na území SR požiadal o azyl potom, čo bol zadržaný policajnou hliadkou po jeho nelegálnom príchode na územie SR. Odporca v rozhodnutí uviedol, že v prípade navrhovateľa sa jednalo o tri okruhy dôvodov pre jeho odchod z krajiny pôvodu a následnej žiadosti o udelenie azylu.

Na OCP PZ Michalovce 9.6.2009 navrhovateľ uviedol, že žiada o udelenie azylu preto, že v krajine jeho pôvodu sú nepokoje, nie je tam žiadna práca a preto odišiel. Ďalej uviedol že aj napriek tomu, že sa chcel dostať do Grécka, teraz chce zostať na Slovensku, chce tu žiť a pracovať. Z uvedeného podľa odporcu vyplýva jednoznačne ekonomický dôvod odchodu z krajiny.

To potvrdil aj v dotazníku, keď uviedol, že od roku 1994 bol nezamestnaný a nie veľkými finančnými príspevkami mu pomáhal jeho brat. Odporca súčasne poukázal na správy o krajine pôvodu, ktorých zdroje v rozhodnutí citoval, že na území Ruskej federácie a Moskvy je vysoká nezamestnanosť. Podľa odporcu tento dôvod nemožno považovať za dôvod na udelenie azylu.

K politickému dôvodu, ktorý navrhovateľ prezentoval ako hlavný dôvod svojej žiadosti o azyl (v dotazníku žiadateľa o azyl), odporca uviedol, že navrhovateľom prezentovaný dôvod možno považovať iba za osobné vyjadrenie názoru, ktoré nie je založené na osobnej skúsenosti. Ako sám uviedol, totiž nebol členom žiadnej politickej strany ani hnutia, nevyvíjal žiadne politické aktivity a taktiež sa nezmienil o tom, že by mu niekto

v krajine jeho pôvodu bránil slobodne prejavovať názory a prejavy. Na základe uvedeného odporca dospel k záveru, že navrhovateľ nebol v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd a tento dôvod podľa odporcu nemožno považovať za dôvod na udelenie azylu na území SR.

K rasovým dôvodom navrhovateľa odporca uviedol, že tento dôvod navrhovateľ neuvádzal v zápisnici o podaní vysvetlenia, hoci mal na to priestor, a jednak tento dôvod sa mal vyskytnúť až v roku 2008, pričom navrhovateľ žil a študoval na univerzite, neskôr bol nezamestnaný, teda až do roku 2008 žil bez problémov. Odporca však neprezentoval dôvod napadnutí neznámymi útočníkmi, pripísal ich extrémistickým skupinám, ktoré údajne napádajú cudzincov, aby dosiahli ich opustenie krajiny.

Takýto rasový dôvod však odporca vyhodnotil za nedôveryhodný aj s poukazom na pôvodne ekonomické dôvody jeho odchodu z krajiny a snahu získať povolenie k pobytu v cieľovej krajine, ktorou bolo Grécko.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj

vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z troch dôvodov, ktorým odporca venoval náležitú pozornosť a vykonal dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol.

Krajský súd sa rovnako zaoberal, vzhľadom na námietky uplatnené navrhovateľom v opravnom prostriedku, všetkými troma dôvodmi, pre ktoré navrhovateľ požiadal o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o to, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na nich odkazuje.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o fyzických napadnutiach navrhovateľa hoc

aj z rasových dôvodov by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že štátne orgány mu odopreli poskytnúť pomoc potom, ako sa na ne so žiadosťou o ochranu obrátil. Navrhovateľ sa na políciu po prvom útoku obrátil. Skutočnosť, že páchatelia útokov neboli zadržaní, neznamená, že štátne orgány mu pomoc neposkytli. Navrhovateľ tak nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu, keď ako sám tvrdí, polícia prípad vyšetrovala, páchatel'ov však nezadržala.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny, pretože záver odporcu o tom, že v danom prípade sa zjavne jedná o žiadateľa o azyl, ktorý odchodom z krajiny pôvodu riešil nepriaznivú ekonomickú situáciu nasvedčuje samotné tvrdenie navrhovateľa, ktoré prezentoval v správnom konaní.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že samotná existencia navrhovateľových politických názorov, odlišných od vládnych, nie je sama o sebe dostatočným dôvodom na udelenie azylu, pretože navrhovateľ nepreukázal, že má dôvod sa obávať prenasledovania za svoje politické názory, ktoré nie sú tolerované vládnucim režimom, pre svoju kritickosť voči politike a metódam režimu. Keďže nebola splnená podmienka poznania jeho politických názorov zo strany štátnych orgánov v krajine jeho pôvodu, pretože v prípade navrhovateľa tieto neboli verejne proklamované, nemohlo dôjsť ani k prenasledovaniu navrhovateľa za politické názory zo strany štátnych orgánov.

Pokiaľ teda krajský súd rozhodnutie odporcu v časti o neudelení azylu považoval za zákonné a ako také ho potvrdil, nepochybil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie

inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom za nedôvodné.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil.

Krajský súd sa podrobne zaberá všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. novembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová